

אנו מפרסמים כאן קטעים מתוך הדי מאמרו של גנ. האוז, הפרקים המודפסים באות זעירה — תמצית דברים.

עדיפות בכוח-אדם ובחימוש - חיונית!

קפטן תומס י. קרב

לוחמים או חיילים

גנ. האוז ביסס את הצעותיו בסוגיה זו על שתי הנחות. הנחתו הראשונה היא כי רק מעטים מחיילי הדרג המסותר הנם לוחמים ממש. הנחתו השניה קובעת כי אפשרויותיה של מכה גרעינית מצד האויב מחייבות ריכוזי-אדם קטנים ככל-האפשר. אם נקבל את הנחתו הראשונה תישאל השאלה: אלמלא היו כל אותם החיילים שאינם לוחמים בפועל אך מתקדמים עם ה"לוחמים", האם גם אז היו אותם המעטים אוצרים עוז בקרבם ללחום? או שמא יהפכו ל"לוחמים" רק בזכות הימצאה של קבוצת אנשים גדולה בקרב?

הבה נבחון את הבעיה גם מבחינת האויב. האם לא נתפסו חיילי האויב לבהלה בראותם המון-אדם הנע לעברם, ומה תהיה תגובתם, כשיראו קבוצת חיילים קטנה מסתערת לעברם — יהיו חיילים אלה מאומנים ככל שיהיו. וכיצד מתאר לו גנ. האוז את ענין האבידות ב"חבורות-הלחימה" הקטנות שהוא מציען? היפגעותו של לוחם יחיד ב"חבורות" אלו, נזקה שוה לאבדן מספר חיילים בפלוגה המקובלת כיום — או אף עולה עליו.

בחירת הלוחמים

אחת הבעיות הגדולות (ואולי הגדולה בהן), הניצבת בפני השיטה המוצעת, הנה בעית בחירת הלוחמים. האם אפשר להניח שכל חייל שעבר בהצלחה את אימוץ הצנחן הנו לוחם ללא-חזק? האם עלינו לאמן כל טירון בצניחה כדי לקבוע את מידת לוחמותו? והאם עלינו לסווג, ללא היסוס, כל חייל שלא יצלה לצניחה כחסר כושר-לחימה?

קביעה כזו אינה מציאותית ואיננה מעשית ואף לו היה הדבר בר-ביצוע, טרם נמצאה ההוכחה לכך, שכל מי שיצלה לעבור את אימוץ-הצנחן יהיה גם לוחם בשדה-הקרב.

"עריכת ניתוח-של-ממש בנושא הנדון הנה מעבר לתחום יכולתי, במלים אלה פותח גנ. האוז את מאמרו בסוגית מערכת-קרקע במלחמה אטומית. אכן צודק הוא באמרו שאיש מאתנו אינו מומחה בשטח זה. עובדה זו פותחת פתח נרחב להערות והארות, בעקבות אחת מהצעותיו של הגנרל הסוטה מן המוסכמות.

אלה מאתנו הדוגלים בעדיפות מרעפת בכוח-אדם ובחימוש — כתנאי בלי-עבור להשגת הנצחון במלחמה — יוכלו למצוא נקודות-תורפה רבות בהצעותיו של גנ. האוז.

הגנרל טוען ששלוש "חבורות-לחימה", המונות כ-50 חייל כל אחת, תוכלנה למלא את המשימות המוטלות כיום על "קבוצת-קרב" (שגודלה כ-1,500 חייל). בפתחו את התיאוריה הזו הוא טוען שדיביזיה תכיל כ-15 עד 20 "חבורות" כאלה, כלומר שהדרג המסותר של הדיביזיה ימנה רק 1000 חיילים. אך לפי מאמרו של הגנרל לא יהיה חסכון ניכר בכוח-אדם בדיביזיה — אם בכלל יש בהצעותיו משום חסכון — למרות צמצומו של הדרג המסותר. מכאן מותר להסיק שהדיביזיה המוצעת לא תהיה שונה בגודלה מן הנוכחית.

מכיון שבהצעתו אין שינוי ניכר בגודל יחידות הארטילריה והשריון, הרי שנוכל להניח שרוב חיילי הדיביזיה המוצעת ישרתו כ"פרשי-אוויר" וביחידות-התחזוקה.

לא מקרה הוא שבשני הצבאות הכבירים (הסובייטי והאמריקאי) תוסס, במקביל, הפולמוס על הצורות הטקטיות של המחר. הפעם בא תור הויכוח האמריקאי: הגנות והשגות בעקבות מאמרו ה"פרובוקטיבי"-למדי של גנ. האוז, שהופיע ב"מערכות", חוב' קמ"א. פרקיי-ויכוח נוספים — מ"שני צדי המתרס" — עוד ינתנו, לסירוגין, בחוברות הבאות; ויהיה ענין למערכת אף ב"הגבות-על-הגבות" משלנו — מהרהוריהם של אנשי-צה"ל.

שתי משימות ראשיות לאוריה זו: האחת — לסייע סיוע קרוב (אך מוגבל מבחינת הקפו) לדרג-הלוחם של הדיביזיה; השניה — לסייע לגייסות באספקה ופינוי וכן בתובלת „חברות-הלחימה“. נוסף למשימות אלו ישאו „פרשי-האוויר“ בנטל המשימות הרגילות של אווירית-הדיביזיה, כלומר אבטחת מרחב הפעולה שלה, איפון מטרות וכד'.

המגרעת החמורה ביותר נעוצה באבדן מטוסים. גנ. האוז מתעלם מפתרון בעיה זו למרות שהוא עצמו מציינה בתחילת מאמרו. אבדן הולך וגובר של מטוסים הנו חמור בהרבה מאבדן טנקים או נגמ"שים — והסיבה לכך ברורה. כמעט כל חייל יכול ללמוד — תוך פרק זמן קצר — לנהוג באופן מניח את הדעת בטנק או בנגמ"ש, אך לא כן הטייס. טייס של מטוס או הליקופטר הנו קצין או נגד בכיר, בעל כושר גופני גבוה, אשר עבר אימונים ממושכים ומפרכים. נתוני קבלה אלה, נוסף לנפל בזמן האימון, מצמצמים עד מאוד את מספר הטייסים בפועל ובכוח. ואל-נא נשכח מה ממושך הוא קורס הטייס. בשעת מלחמה מותר לנו להניח שיצור המטוסים וההליקופטרים יהיה יצור-המוני ואזי לא יורגש במיוחד אבדנו של כלי-טיס; לעומת זאת אבדן טייסים הולך וגובר עשוי לקרע את כלי-הטיס של „פרשי-האוויר“ מחוסר תגבורת טייסים. וכך עשויים אנו להמצא במצב בו לא תהיה מסוגלת האויריה-הדיביזיונית למלא את תפקידיה החיוניים מפאת מחסור בטייסים. אל לנו להניח שמטוסים אטיים וזעירי רים אלה יצליחו להמלט מפגיעות ההגנה הנ"מ של האויב. אמנם נכון שיקשה על-מכשירי המכ"מ לגלות מטוסים המסור גלים לטוס ברומ נמוך ולהסתתר בגאיות ונקיקים, אך אין לשכוח שכל שמתקדמים בפיתוח אמצעי התקפה, כך גם מפתחים אמצעי-נגד להגנה. מאז מלחמת קוריאה פותחו במידה ניכרת אמצעי ההגנה נגד מטוסים-קלים ומנמיכי-טוס; אך מטוסים אלה עצמם אינם יכולים להשתנות שינוי קיצוני, כל זמן שנמשיך ליעד אותם למשימות של סיוע-קרוב.

יוצא, איפוא, שאנו ממשיכים להשתמש במטוסים מדגם L-19 ו-H-13 או סוגים דומים להם, בו בזמן שבשטח ההגנה נ"מ הוחלף המקלע 0.5 בעל ארבע-קנים בטילים מדגם „האוק“ התותח בן 120 מ"מ הוחלף בטילים מדגם „ניקא“. ולסיכום הרי לגנ. האוז שמורה זכות גדולה, בהיותו הראשון שאזר עוז לפתוח תלם בשדה-הבור של הלוחמה-הגרעינית, שמצויות בו בעיות והסתעפויות רבות אין-סוף.

ההנחה השניה עליה מבוססת הצעתו של גנרל האוז בקשר ל„חבורת-הלחימה“ קובעת, שמספר האבידות יהיה קטן בהרבה בעת שנספוג מהלומה גרעינית. לעומת זאת, באם תושמד „חבורה“ אחת כזאת, הרי שיאבד שליט מן הכוח הלוחם של „קבוצת-קרב“ (לפי הצעת הגנרל הרי ש„קבוצת-קרב“ תהיה מורכבת משלוש חבורות במתכונת הנ"ל). אמנם הצלחנו להקטין את שיעור האבידות בנפש, אך יחד עם זאת איבדנו חלק מכוח-האש של הדיביזיה, השוה בערכו לשתי פלוגות-רובאים או פלוגת-רובאים אחת וחלק מן הפלוגה המסייעת. נוסף לכך, הרי שאנו מאפשרים לאויב להשמידנו בפצצה קטנה בהרבה לעומת הפצצה שיהיה זקוק לה להשמדת שתי פלוגות, וכך ינתר בידי האויב מלאי גדול יותר של חימוש גרעיני קצר-טוח.

ראש אחד לכל שני זנבות

לדברי גנ. האוז תוצמד לכל „חבורת-הלחימה“ בת 50 איש „חבורת-תחזוקה“ בת 100 איש, על-מנת לשחרר את הלוחמים מכל דאגה, ולאפשר להם להתרכז אך ורק בלחימה. יוצא, איפוא, כי על כל לוחם יימצאו שני אנשי תחזוקה. מכאן, שנכביד על „חבורות-הלחימה“ בכך שנטיל עליהן שתי משימות: האחת — כיבוש היעד; ואילו השניה — אבטחת זנב מנהלתי צמוד המונה חיילים במספר כפול. באם נצא מההנחה ש„חבורת-תחזוקה“ תאבטח את עצמה בכוחותיה-היא (דבר שהנו מחויב-המציאות) הרי, שאז פגענו במור ידינו ברעיון המקורי שהיה נר לרגלי מציע „חבורות-הלחימה“. מתוך כ-10,000 חייל שבתקן הדיביזיה ראינו שכ-1,000 חיילים מהיום את הדרג המסתער („חבורות-הלחימה“) וכ-2,000 חיילים יהיו את הדרג המשרת („חבורת-תחזוקה“ אחת לכל „חבורת-הלחימה“). אך איה יתר החיילים? נוכל להניח שרוב תוספת כוח-האדם להשלמת הפער תיועד ל„פרשי-האוויר“ ומיעוטה — לארטילריה ולשריון. גנ. האוז ו„פרשי-האוויר“ שלו יוצרים תמונה אופטימית עד-מאוד, אשר — לו נתגשמה — לא זו בלבד שיתכן והיתה עונה על דרישות שדה-הקרב הגרעיני, אלא היתה פותרת בודאות את מרבית הבעיות הטקטיות שמתלבטים בהן בהקשר למלחמה מקובלת.

תפקידים של „פרשי-האוויר“

אף אם נקבל את דעתו של גנ. האוז בסוגית כמות ואיכות המטוסים שיימצאו בדיביזיה המוצעת על-ידו, הרי שטרם נפתרו בעיותיו.

היתכן צבא „דו-תכליתי“?

קול ויליאם מ. קונור

המלחמה שתפתח בה עשויה להיות מלחמה „מקובלת“. מאידך-גיסא אין אנו יכולים להרשות לעצמנו את ההפך מזה. על-כן הבה נחפש פתרונים לבעיות שמציג גנ. האוז במאמרו. גנ. האוז טוען שמערך ההגנה בלוחמה-אטומית ישלח הרחק קדימה כוח קטן ונייד. אין אני יכול להמנע מן המחשבה שמא קיימת אפשרות של מיזוג או זהות בין הכוח הלו, ובין המסך המאבטח שקיים בקרבי-ההגנה ה„מקובל“, (109 בעמ' 31)

בעקבות מאמרו של גנ. האוז הריני מעלה על הנייר ההרורים בקשר למידת האפשרות של מיזוג כושר-לוחמה גרעיני וכור שר-לוחמה „מקובל“ בצבא אחד. ברי לכולם עד כמה חיוני בשביל ארה"ב לקיים בידה כוח-צבאי המסוגל להילחם בתנאי מלחמה „מקובלת“ ויחד עם זאת לארגן כוח-צבאי „גרעיני“. אין אנו יכולים להרשות לעצמנו להחזיק בזירה מסוימת כוח-גרעיני בלבד, כאשר